

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Μίνας Ἀσκηρ).

Ἡ νύχτα αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία νύχτα τῆς ἀγωνίας μας, εἶπε ὁ καθηγητὴς Βάν Ἐλσιγγ. Μισαῖρι τὰ λόγια του νὰ βγοῦν ἀληθινά. Καὶ θὰ βγοῦνε ἀσφαλῶς. Ὁ καθηγητὴς εἶνε σοφὸς ἄνθρωπος, δὲν ἀπατάται ἐνδολε.

Μέχρι τὰ μεσάνυχτα, δὲν συνέβη τίποτε τὸ ὑποπτό.

Ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα ὁμοῦ ποδοβολητὸ αὐτοῦ ἀντήχησε στὴ λιθόστρωτη αὐλὴ τοῦ πύργου. Τέντωσαν ἀήσυχη τ' αὐτὰ μου. Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὰ

τέτοινα ὅρα ;...

Τὸ ποδοβολητὸ σταμάτησε καὶ ἀκούστηκαν συγχρόνως κλάματα καὶ ξεφωνητά.

Πνιγμένοι θρήνοι, κλάψεις φορετές....

Κατάλαβα ἀμέσως τί συνέβαινε. Κατάλαβα... Κι' ἀνατρίχισα.

Ἦσαν κραυγὲς μικροῦ παιδιοῦ, βρέφους σχεδόν, περὶ αὐτοῦ δὲν χωροῦσε πλέον ἀμφιβολία.

Στὸ ἄκουσμα τῶν σταραχτιζῶν ξεφωνητῶν του πόνεσα, σάν ἄνθρωπος καὶ σάν μητέρα.

Θεέ μου !... Γιατί ἐπιτρέπεις τέτοιες ἀδικίες ;...

Γιατί νὰ γίνονται τέτοιες σκληρότητες στὸν θλιβερό αὐτὸ κόσμο ;

Ἡξερα καλὰ πεῖ, τὸ ἤξερα ἀπὸ τὸ παρελθόν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ κόμητος Δράκωνια, περὶ τίνος ἐφορῶ.

Ὁ καταραμένος βρυκόλακας εἶχε ἐνσκήψει ἑξαγινὰ σὲ κανέναν κοινὸ συνοικισμό χωριῶν, σὲ κανένα γροχικό καὶ ἐρημικὸ καλνυπόσπιτο καὶ εἶχε ἀρπάξει τὸ βρέφος ποὺ σπαρταροῦσε τότε στὰ βδελυρὰ του χέρια, ἀπὸ τὸ λίκνο του....

Τί μποροῦσα νὰ κάμω ;

Ἦθελα, ὡς τὸ ἤθελα πολὺ, νὰ λιποψύσω τὸ ἄτηχο μορὸ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τέρατος, ἀλλὰ πῶς ;

Σιγά-σιγά γιὰ νὰ μὴν ἐπισημώσῃ τις διὰ νέες καὶ τρομαξοῦν με τὰ ξεφωνητὰ ποὺ ἀκούγοντο, σὺν πλῆρῳ στὸ νυχθὺν ποὺ κοιμόταν ὁ καθηγητὴς Βάν Ἐλσιγγ καὶ τὸν ζήτησα, βάζοντας τὸ δάχτυλό μου στὴ χεὶλὴ μου, γιὰ νὰ μὴν κάμῃ θόρυβο.

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς μάντεψε ἀμέσως τί ζητοῦσα ἀπὸ αὐτόν καὶ πῆδησε κάτω ἀπ' τὸ νυχθὺν ἐντελῶς ἀθόρυβα, ρωτώντας με μὲ τὸ βλέμμα του τί συμβαίνει.

— Ἀκούστε, τοῦ ψιθύρισα.

Σήκωσε τὸ λευκωμάλο κεφάλι του ψηλά, μισόκλεισε τὰ βλέφαρά καὶ ἀφουγκράστηκε. Ἄκουσε τοὺς θρήνους καὶ τὶς κραυγὲς τοῦ μικροῦ καὶ εἶνε κίμα ὁργῆς ἔδωκε κόκκινο καὶ ἀγρίεψε τὸ ἱερὸ πρόσωπό του.

— Εἶνε φοβερὸ, εἶνε ἀπᾶνθρωπο ! μοῦ εἶπε, σφίγγοντας τὶς γραθιές του. Μιὰ ἀθώα ψυχὴ σπαρταρεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ χέρια τοῦ βδελυροῦ αὐτοῦ διαβόλου. Ὁχι, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ μείνουμε ἀδρανεῖς. Θὰ ἦταν ἀνάδοξο αὐτό....

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ καθηγητὴς κύτταξε πλάι του, ἀναζητώντας τὸ ὄπλο του.

— Τί θὰ κάμετε ; τὸν ρώτησα γεμάτη ἀνησυχία.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, μοῦ ἀποκρίθηκε. Μείνετε σεῖς ἐδῶ. Σηπύστε καὶ τὸν Ἰωνάθαν νὰ σᾶς κρατῇ συντροφιά. Θὰ βγῶ μὰ στιγμὴ ἔξω.

Εἶχε πάρει πεῖ τὸ ὄπλο στὰ χέρια του καὶ ἔδωκε γόρῳ στὸ λαμὸ του ἓνα στεφάνι ἀπὸ μαγικά βότανα.

Ἐτορμα σύγχρονη, ἀγωνοῦσα γι' αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε νὰ κάμῃ, μὰ δὲν τολμοῦσα καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσω. Ἄν ὁ Ἰωνάθαν ἦταν ἐμπηγμένος, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Γιατί ἦταν καθαρὰ τρέλλα τὸ νὰ θέλῃ νὰ τὰ βῶλῃ μὲ τὸ βρυκόλακα μέσα στὸν πύργο του, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι ποὺ ἀπλώνονταν γύρω.

Ὁ καταραμένος ζώνερος δὲν θ' ἄρνευε, κατ' οὐδέν, λόγῳ, νὰ τοῦ πάρουν τὴ λεία του, ποὺ ὁ Θεὸς ἔφερε πόσο μακριὰ ἔτρεξε γιὰ νὰ τὴν ἀναστήσῃ καὶ νὰ χορτάσῃ τὴ δίψα, τὴν τρομερὴ δίψα τοῦ αἵματος ποὺ τὸν βασάνιζε.

Οἱ θρήνοι τοῦ τραγικοῦ μορῶ, ποὺ εἶχαν πάρῃ ν' ἀκούγονται γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ἔξακουστήσαν τώρα μέσα στὸν πύργο.

Ἡ ἡχητικὴ τοῦ παμπάλαιου μεσαιωνικοῦ κρηπίου τοὺς ἐπολλαπλασίαζε καὶ τοὺς ἔκανε πρὸ δυνατοῦ, σάν νῆσθαι ἀπὸ δέκα μαζὺ στόματα.

Τοὺς εἶχαν ἀκούσει καὶ οἱ λύκοι τοῦ γύρω δάσους καὶ εἶχανε μαζεῖται μὲρὸς στὴν πύλιν τοῦ πύργου, περιμένοντας τὸ μεριδί τους.

Νυχτοπούλια ἐσάβην ψηλὰ τὸν ἀέρα, ἀφίνοντας ἀπᾶσις κρωγ-

μοῦς.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, χωρὶς νὰ καταλαβαῖν καλὰ—καλὰ τί κάνω, ἄρπαξα τὸν καθηγητὴ Βάν Ἐλσιγγ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν καθήλωσα στὴ θέσι του.

— Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω, τοῦ ψιθύρισα, μὴ βγῆτε ἔξω, μὴ μᾶς ἀφήσετε μόνους. Δὲν πρέπει νὰ ριχνοκινδυνέψετε, ἐφ' ὅσον βρισκόμαστε, καθὼς λέτε, στὸ τέλος τῆς δραματικῆς μας ἀποστολῆς....

Ὁ καθηγητὴς στάθηκε διστακτικῶς, μὴ ξεροντας τί νὰ κάμῃ.

Συγχρόνως, οἱ θρήνοι τοῦ μορῶ ἔπαυαν. Κι' ἀπόλυτη σιωπὴ, μὰ σιωπὴ καταθλιπτικὴ καὶ γεμάτη ἀγωνία ἀπλώθηκε γύρω μας.

Ἀπὸ—τρία λεπτὰ πέρασαν ἔτσι, χωρὶς ν' ἀνταλλάξουμε λέξι.

Εἶχα σταθεῖ μὲρὸς στὴν πόρτα, κυττάζοντας τὸν Βάν Ἐλσιγγ ἱκετευτικά.

Ὁ καθηγητὴς ἐδίσταζε ἀκόμα. Περιμένε φάνετα νὰ ξανακοῦσῃ τὶς κραυγὲς τοῦ ἄτηχο μικροῦ, μὰ τίποτε πεῖ, καμμιὰ φωνή, κανέναν θόρυβο δὲν τάραιε τὴ βομβηδία τῆς νύχτας.

Πέρασαν ἄλλα διὰ—τρία λεπτὰ, διόλιγρο τέταρτο.

Ὁ πύργος φαινόταν νεκρομένος. Μονάχα οἱ λύκοι τριγύριζαν μὲρὸς στὴν εἰσοδὸ του.

Ὁ καθηγητὴς κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔβαλε τὸ ὄπλο του ἀνάμεσά στὰ γόνατά του καὶ ψιθύρισε μὲ σφιγμένο τὸ κεφάλι :

— Θεέ μου, συγχώρεσέ με ! Ἐξάνεμα μιὰ ἀνανδρεία. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσομαι τὸ φοβερὸ βρέφος στὰ χέρια τοῦ βρυκόλακα. Εἶνε νεκρὸ πεῖ.... Δὲν ἀκούγεται.... Ὁ καταραμένος ζώνερος ἔξιδιωσε, πίνοντας τὸ αἷμα του, τὴ ζωὴ του !... Γιατί νὰ μὴ μ' ἀφήσετε νὰ βγῶ ἔξω ;.... Ποιὸς ξέρει ; Θὰ προλάβω ἴσως τὸ κακό....

Σώπατε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ συνέχισε :

— Ἄ, τὸν καταραμένο, τὸν καταραμένο !...

Εἶνε ἡ στεγνὴ του ἐπιτυχία αὐτὴ. Τὸ πρῶτο θὰ τελειώσῃν ὅλα. Τὸ ἀκόλουθο σαράσι του θὰ σκορπίσῃ σὲ στάχτη, ὅπως τοῦ πατέρα του, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια....

Ἐξαφνα ἓνας τρομερὸς θόρυβος, ἓνας ἀπερίγραπτος σάλαργος ἀκούστηκε στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου. Οὐφλαχτὰ καὶ γαργίσματα λύκων καὶ τσακάλων, μονγκρισματα ἄγρια, μιὰ φασαρία ἀλλόκοτη, σάν νὰ εἶχαν πιαστὲ μεταξὺ τους καὶ νὰ ξεσκιζόντουσαν τ' ἀγρία με λύσσα.

Γύρῃσα τὸ βλέμμα μου στὸν καθηγητὴ ἀήσυχῃ. Μὰ με κατὰπληξῃ εἶδα, ὅτι εἶχε σκύρῃ τὸ κεφάλι του πρὸ χαμηλά, τὸ εἶχε πάρει ἀνάμεσά στὰ χέρια του καὶ μονγκριζοῦσε ἀκατάληπτα λόγια.

Δὲν τόλμησα νὰ τὸν διακόψω. Περιμένα γεμάτη περιέργεια νὰ ἰδῶ τί θ' ἀπογίνῃ.

Ἐπὶ τέλους ὁ καθηγητὴς ὄρθωσε τὸ σῶμα του, μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ ἀφάνταστα λιημένη :

— Ἐμμαντέψατε τί συνέβη ;

— Ὁχι, ψιθύρισα γεμάτη ταραχή.

— Δὲν ἀκούσατε τὸ κακὸ ποῦγινε στὴν αὐλὴ ; Ἀκούστε... Ἀκούστε.... Οἱ λύκοι θαρρεῖς πῶς ἀλλήλοσπαράζονται, Ἀκούτε ;

— Ναι, ἀκούω....

— Ἔρετε τί σημαίνει αὐτό ;

— Ὁχι.

— Δὲν ξέρετε ; Δὲν ἐμμαντέψατε τίποτε λοιπόν ; Ὁ βρυκόλακας, ὁ καταραμένος βρυκόλακας, ἀφοῦ ἱκανοποίησε τὴ δίψα του, πέταξε τὸ πτώμα τοῦ μικροῦ στοὺς λύκους, στοὺς συντρόφους του, ποὺ περιμέναν ἀπὸ μακρὸ τὸ μεριδί τους. Κατάλαβε τώρα ;

Δὲν τόλμησα ν' ἀπαντήσω.

Εἶχα φρίξει....

Κρῖος ἰδρῶτας κυλοῦσε στὸ μέτωπό μου....

Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω ἐδῶ μὲ πόσην ἀνακούφιση εἶδα σήμερὰ τὸν ἥλιο ν' ἀνατέλλῃ.

Τὴν περιμένα μ' ἀγωνία, μ' ἀνυπομονησιὰ ἀπερίγραπτη, τὴν ἡμέρα αὐτὴ.

Εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ τέρατος τῶν ἀγώνων μας. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐξοντώσεως τοῦ τρομεροῦ βρυκόλακα, ὅπως βεβαιώνει ὁ καθηγητὴς. Σὲ λίγο θ' ἀνεβούμε ἐπάνω, στὴν μεγάλῃ αἰθούσα ποὺ βρήκαμε χθὲς τὸ βράδυ τὴ μικρὴ ἐγγονὴ τοῦ καθηγητοῦ.

Ἡ φτωχὴ μικροῦλα ἔστησε σήμερὰ πολὺ ἀνεκρὴ, ἄρρωστη σχεδόν. Δὲν θιμάται τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβησαν χθὲς τὸ βράδυ.

Μολαταῦτα εἶνε ἀνήσυχη καὶ ταραγμένη, σάν καὶ νὰ φοβάται.

(Ἀκολουθεῖ)

